

δὲ ὅτι βλέπει τὸν ἄπειρον θόλον τοῦ οὐρανοῦ
 σχιζόμενον εἰς δύο μέρη, ἀνοιγόμενα ὡς μεγά-
 λας αὐλαίας. Ὅπισθεν δ' αὐτῶν παρουσιάζεται
 εἰς βάθος ἄπειρον κάμινος πυρίνη ἔνθα φαίνον-
 ται οἱ ἀστέρες βυθίζόμενοι καὶ τηκόμενοι διὰ
 παντός. Νομίζει ὅτι ὁ ἀήρ διαθρέχεται ὑπὸ κο-
 νορτοῦ πυρίνου οὔτινος ἕκαστος κόκκος ἀντι-
 στοιχεῖ πρὸς ἓν του ἄλλου. Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ
 περιλαμπεῖ αἰθέρι βλέπει σκιάν σκοτεινὴν, ἄ-
 μορφον ἥτις ἀνὰ πάντα τῆς καρδίας παλμὸν
 προχωρεῖ ἀύξανομένη· ἐκ δὲ τῶν πνευμόνων τοῦ
 παραδόξου τούτου φάσματος ἀντηχοῦσι μυστα-
 ροὶ καρχασμοὶ ἐπιμηκυνόμενοι καὶ μεταβαλλό-
 μενοι βαθμηδὸν εἰς φθόγγους θρηνώδεις καὶ ἀπο-
 πνιγμένους. Σκότος μέγα ἐξαπλοῦται παντα-
 γόσῃ. Τὸ μέλαν φάσμα ἔψαυσε τῶν ποδῶν τοῦ
 θανατωθέντος· ἐκεῖνος δ' αἰσθάνεται αὐτὸ ἐξα-
 πλούμενον καὶ βαρύνον ὡς μόλυβδον ἐπὶ πάν-
 των τῶν ἀποψυχαινομένων μελῶν του... Ὁ-
 λον τὸ σῶμα ἀπεγρανιτώθη.

»Ὁ θάνατος ἐπῆλθεν...

»Ἄλλ' ὄχι, ἀκόμη.

Τρίτον λεπτόν.—Ἐν τῇ αἰωνιότητι.

»Δὲν ἐπῆλθεν ἀκόμη ὁ θάνατος· ἡ κεφαλή σκέ-
 πεται ἔτι καὶ ἀλγῆι. Ἀλγηδὼν πυρὸς φλέγον-
 τος, ἀλγηδὼν μαχαίρας σπαραττούσης, ἀλγη-
 δὼν δηλητηρίου ναρκούντος, ἀλγηδὼν μελῶν
 προυνιζομένων, ἀλγηδὼν σαρκὸς καταλειπινο-
 μένης καὶ κατατριβομένης, ἀλγηδὼν μελῶν ἐψη-
 νομένων ἐπὶ φλογὸς ἀνεπαροῦς δι' ἐλαίου ζέον-
 τος, ἀλγηδὼν ἐπιληψίας, λύσης, τετάνου. Πάν-
 τα ταῦτα τὰ δεινὰ ἠνωμένα δὲν δύναται νὰ
 παράσχωσιν ἔννοιαν τῶν ἀλγηδόνων τοῦ θανα-
 τωθέντος. Πότε λοιπὸν θὰ τελειώσωσιν αἱ φοβε-
 ραὶ αὐταὶ βάσανοι;

»Ἀμφιβολία φρικώδης παγώνει ἐνταῦθα τὸν
 θανατωθέντα ὅστις φρίσσει. Ἄρα ἀπέθανεν ἤδη
 καὶ αἱ ὀδύνας αἷς ὑπομένει εἶνε ἄρα αἱ ὀδύνας αἷς
 πέπρωται νὰ πάσχη πάντοτε, καθ' ὅλην τὴν
 αἰωνιότητα ἴσως;

»Τρομερὰ σκέψις! Ἡ νέα φάσις εἰς ἣν ἤδη εἰσ-
 ῆλθεν δὲν ἐνέχει πλέον καμμίαν τῶν συναισθή-
 σεων ἀνθρώπου ζῶντος. Τὰ πάντα ἤδη ἀναγγέλ-
 λουσι τὴν παρουσίαν κόσμου ἀγνώστου. Αἱ νε-
 φέλαι ἐκεῖναι ἐν τῷ ἀπέριω, αἱ ἀπαίσιτοι ἐκεῖναι
 λάμπει αἱ ἀσύστατοι καὶ δραπέτιδες, τέλος ὅ-
 λον ἐκεῖνο τὸ χάος ἔνθα παλαίουσιν ἀπαύστως
 τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἔνθα
 πλήθος πραγμάτων φοβερῶν ἐπαναλαμβάνεται
 ἐν διηνεκῇ κυλινδρική κινήσει, πάντα ταῦτα
 εἶνε ἄρα ἡ μέλλουσα κατοικία ἔνθα μέλλει νὰ
 πλανᾶται μετὰ θάνατον αἰωνίως ἡ ἡμετέρα ψυχὴ;

»Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ταλαίπωρος ὁ ὀδυνώ-
 μενος ἐνδιατρίβει ἔτι περὶ τὰ γήϊνα.

»Βλέπει ἐν γωνίᾳ σκοτεινῇ τὸ πτώμα του
 σπῆόμενον καὶ σκελετευόμενον, ἔπειτα δὲ, τοῦθ'

ὑπερ εἶνε δρατὸν μόνον εἰς πνεύματα ἄλλου κό-
 σμου, βλέπει πῶς τελοῦνται τὰ μυστήρια τῆς
 μεταμορφώσεως. Πάντα τῆρια τὰ συγκροτοῦν-
 τὰ ποτε τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὰς θειάδεις, ἀμμω-
 νιακὰς ἢ ἀλκαλικὰς οὐσίας, πάντα ταῦτα τὰ
 βλέπει ἀποχωροῦντα ἐκ τῶν ἀποσηκούμενων σαρκ-
 κῶν του καὶ συντελοῦντα ἔπειτα εἰς τὴν γένε-
 σιν ἄλλων ζωϊκῶν οὐσιῶν. Ἀπώτερον δὲ ὁ κα-
 ρατομηθεὶς βλέπει πίπτουσαν εἰς βάραθρον φλο-
 γῶν τὴν δυσάνυμον λαίμηπτόμον μετὰ τῶν δη-
 μίων του.

»Ἄλλὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄραμα προῆλθεν
 ἄρα ἐκ τῆς προγνωστικῆς ἐκείνης δυνάμεως ἥ-
 τις ἰδιάζει εἰς τοὺς θνήσκοντας; Ἄν ἡ φρι-
 κτὴ μηχανὴ τοῦ Γυλλοτίνου ἔμελλέ ποτε νὰ
 ἐκλείψῃ ἐκ τοῦ κόσμου, εἴη εὐλογημένος ὁ θεός!

»Ἦδη δὲ τὰνθρώπινα ἀφανίζονται ἀπὸ τῶν
 ὀφθαλμῶν τοῦ कारατομηθέντος· φαίνονται χανό-
 μενα κατ' ὀλίγον εἰς τὰ σκότη νυκτὸς βαθυτά-
 τῆς, ὑπολείπεται δὲ μόνον ἔτι ἀτμὸς ὀμιχλώ-
 δης, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἀπομακρύνεται, ἐξασθε-
 νεῖ, ἐκλείπει... Τὰ πάντα εἶνε μαῦρα... Ὁ
 कारατομηθεὶς ἀπέθανεν.

»Ἐν ταῖς τελευταίαις ταύταις φαντασίαις
 τινὲς μὲν ἐμβλέπουσι τὴν αἰωνίαν κόλασιν τὴν
 ὀφειλομένην εἰς τὸν κακοῦργον· ἄλλοι δὲ ἀνθρω-
 πικώτεροι νομίζουσιν ὅτι διορῶσιν ἐν τῇ με-
 σαίᾳ νεφέλῃ τὴν ψυχὴν τοῦ θανατωθέντος λαμ-
 βάνουσαν παρά τινος ἀγγέλου τὸν ἀσπασμὸν τῆς
 εἰρήνης.»

Ἡ ἀνάλυσις αὕτη δίδει ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν
 τοῦ καλλιτεχνήματος τοῦ Βιρτζ, τοῦ περιεργο-
 τάτου τῶν ἔργων τῶν κοσμούντων τὸ μουσεῖον
 αὐτοῦ, χαρακτηρίζοντος ἄριστα εἶπερ τι καὶ
 ἄλλο τὸν καλλιτέχνην, οὔτινος ἡ τέχνη ἦτο πα-
 ράδοξον κρᾶμα φιλανθρώπου φιλοσοφίας, μεγα-
 λεπηβόλου φαντασίας, ἀλλὰ καὶ νοσηρᾶς μανίας.

Σ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Αἱ ἀναμνήσεις εἶναι βᾶκτρον γήρατος,
 ὡς αἱ ἐλπίδες πτέρυξ τῆς νεότητος.

Δις Βασιλεῦει, ὅστις* ὄχι τῶν λαῶν,
 ἀλλὰ καὶ τῶν παθῶν του εἶναι κύριος.
 Δ. Βερναρδάκης.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν Γαλλίᾳ ἐξοδεύονται κατ' ἔτος 336 ἑκα-
 τομύρια κιλογράμμων ζακχάρως. Ἡ αὐξη-
 σις τῆς καταναλώσεως τοῦ προϊόντος τούτου
 εἶνε, κατὰ μέσον ὄρον, 50 ἑκατομύρια ἀνὰ δέκα
 ἔτη. Ἰδίως ὀλεῖ τις ἐννοήσει τὸ καταπληκτι-
 κὸν τῆς αὐξήσεως ταύτης ὅταν μάθῃ ὅτι κατὰ
 τὰ 1700, δηλ. πρὸ ἑκατὸν ἐβδομηκοντα ὀκτώ
 ἐτῶν, ἡ καταναλώσις ἐν ὅλῃ τῇ Γαλλίᾳ μόλις
 ἀνήρχετο εἰς ἑκατομύριον.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἀντικείμενον